

இலக்கியத் தூறல்

நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட.,
41-பி. சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
☎ 044 - 26251968, 26258410, 48601884
www.ncbhpublisher.in | email: info@ncbh.in

ISBN 978-81-2343-815-3

Code No. A 4040 ₹ 55.00

இலக்கியத் தூறல்

தொகுப்பாசிரியர்

முனைவர் **இரா.விஷ்ணுப்பிரியா**

உதவிப்பேராசிரியர், குமிழ்த்தறை (சுயநிதி)
என்.ஜி.எம். கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

Language: Tamil

Elakkiya Thooral

Compiled by: Prof. R.Vishnupriya

Thamizh Department

N.G.M.College, Pollachi.

First Edition: November, 2018

Second Edition: June, 2019

Copyright: Publisher

No. of pages: 76.

Publisher:

New Century Book House Pvt. Ltd.,

41-B, SIDCO Industrial Estate,

Ambattur, Chennai - 600 098.

Tamilnadu State, India.

Email : info@ncbh.in

Online:www.ncbhpublisher.in

ISBN: 978 - 81 -2343-815-3

Code No. A 4040

₹ 55.00**Branches**

Ambattur (H.O.) 044 - 26359906, Spenser Plaza (Chennai) 044-28490027
 Trichy 0431-2700885 Pudukkottai 04322- 227773 Tanjore 04362-231371
 Tirunelveli 0462-4210990, 2323990, Madurai 0452 2344106, 4374106
 Dindigul 0451-2432172 Coimbatore 0422-2380554 Erode 0424-2256667
 Salem 0427-2450817 Hosur 04344-245726 Krishnagiri 0434-3234387
 Ooty 0423 2441743 Vellore 0416-2234495 Villupuram 04146-227800
 Pondicherry 0413-2280101 Thiruvannamalai 04175-223449

இலக்கியத் தூறல்தொகுப்பாசிரியர் : முனைவர் **இரா. விஷ்ணுப்பிரியா**

தமிழ்த்துறை (சுயநிதி)

என்.ஜி.எம்., கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

முதல் பதிப்பு: நவம்பர், 2018

இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூன், 2019

அச்சிடலோர் : பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிமிடெட்.,

16 (142), ஜானி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

☎: 044 - 28482441

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced or utilised in any form or by any electronic, mechanical, or other means, now known or hereafter invented, including photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, without permission in writing from the publishers.

யொருளடக்கம்

1. பாரதி கண்ட கல்வி 7
டாக்டர் ந.சுப்புரெட்டியார்
2. தொல்காப்பியம் காட்டும் மெய்ப்பாடுகள் 16
முனைவர் இரா.ஜெயந்தி
3. சங்க இலக்கியத்தில் அஃறிணை உயிர்களின் வாழ்வியல் 23
முனைவர் செல்வராஜ் ஜமுனா
4. பன்னிரு திருமுறைகளால் விழையும் அறங்கள் 28
முனைவர் ந.பிரகாஷ்
5. துறவி தந்த கலைகள் 34
முனைவர் பா.அருள்ஜோதி
6. மாணிக்கவாசகரின் பக்தி நெறி 41
முனைவர் ந. ஜெயசுதா
7. அப்துல்ரகுமான் கவிதைகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள் 48
முனைவர் த.கீதாஞ்சலி
8. 'எரியும் பனிக்காடு' உணர்த்தும் தேயிலைத் 56
தோட்ட வரலாற்றுப் பின்னணி
முனைவர் த.பரமேஸ்வரி
9. நாட்டுப்புறவியலும் நம்பிக்கைகளும் 63
முனைவர் ச.முத்துவேல்
10. கலைச்சொல் பயன்பாட்டு நிலை 71
முனைவர் மு.சுகந்தி

குறள் தந்த கலைகள்

முனைவர் பா.அருள்ஜோதி

முன்னுரை

காலங்காலமாக இலக்கியங்கள் பழங்கால மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் கருத்துப் பெட்டகமாகும். இவ்விலக்கியங்கள் வாயிலாக சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் மட்டுமின்றி அவர்களின் பல்வேறு கலை நுட்பத்திறன்களையும் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய கலைக் கூறுகள் அனைத்து மக்களையும் ஒன்றிணைக்கும் பாலமாக விளங்கியதோடு பொதுவுடைமைச் சமுதாயம் மலரவும் துணை நின்றன என்றாலும் அது மிகையல்ல. இத்தகைய கலைகளை சிலப்பதிகாரத்தின் வழி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கூத்துக்கலை : கூத்துக்கலைப் பெரும்பாலும் தெருக்களில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இந்தக் கூத்துக்கலையில் கூத்தாடுவோர் கூத்திற்குத் தகுந்தாற்போல பல்வேறு வேடங்களைப் புனைந்து கொள்வர் என்பதை

“ஆடும் கூத்தர்போல், ஆர் உயிர் ஒருவழி
கூடிய கோலத்து ஒருங்கு நின்று இயலாது
செய் வினை வழித்தாய் உயிர் செலும்” (நடுகல் காதை 165 -167)

என்ற வரிகள் தெரிவிக்கின்றன. அரங்கேறிக் கூத்தாடும் கூத்தர், தாம் மேற்கொண்ட கூத்துக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவம் எடுத்தாற்போல, அரிய உயிரானது ஒரு பிறவியில் எடுத்த வடிவத்தை நிலையாகக் கொள்ளாது, தாம் செய்த வினைகளுக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவினை எடுத்துச் செல்லும் எனக் கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

இத்தகைய கூத்து வேத்தியல், பொதுவியல் எனும் இரு கூறுபாடுகளைக் கொண்டது என்பதை,

“வேத்து இயல், பொதுஇயல் என்று இருதிறத்தின்” (அரங்கேற்று காதை-39)

என்ற வரி விளக்குகிறது. இதில் வேத்தியல் என்பது அரசர்க்கு ஆடும் கூத்து. பொதுவியல் அரசர் அல்லாத ஏனையோர்க்கு ஆடும் கூத்து என்பதாகும்.

குரவைக் கூத்து

குரவைக் கூத்து என்பது மகளிர் ஆடும் கூத்தாகும். இந்தக் கூத்தில் எழுவகை மகளிர் ஆடுவர். கூத்தாடும் பொழுது அவர்களை அழைப்பதற்கு புனைப்பெயர் சுட்டிக் கொள்வர். இதனை,

“மாயவன் என்றான், குரவை, விறல் வெள்ளை -
ஆயவன் என்றான், இளி-தள்ளை, ஆய் மகள் -
பின்னை ஆம் என்றான், ஓர் துத்தத்தை, மற்றையோர்
முன்னை ஆம் என்றான் முறை

(ஆய்ச்சியர் குரவை 14-15)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. குரவையாடும் போது வரிசையாக நிற்கும் மகளிருள் மாயவன் என்று கூறப்பட்ட குரல் என்பாளை அடுத்து நப்பின்னை என்று சொல்லப்பட்ட துத்தமும், தாரமும் நின்றனர். பலராமன் என்று கூறப்பட்ட இளி நரம்பாளை அடுத்து உழையும், விளரியும் முறையே வலப்புறமும் இடப்புறமும் நின்றனர். கைக்கிளை என்னும் பெயருடையவள் நப்பின்னை எனப்பட்ட துத்தம் என்பவளுக்கு இடப்புறத்தே நின்றாள். அழகிய விளரி என்பாள் எல்லா நரம்பிற்கும் முன் தோன்றிய தார நரம்பிற்கு வலப்பக்கத்தே நின்றாள். அதாவது உழை, இளி, விளரி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை என்ற வரிசையில் நின்றனர். இவ்வாறு வட்டமாக நின்ற அவ்வெழு மகளிரும் மாயவனைப் பற்றி பாடிக்கொண்டே குரவையாடத் தொடங்கினர். இக்கருத்திலிருந்து இசை வரிசைக்கேற்ப மகளிர் நின்று ஆடியது புலப்படுகிறது.

கொடுகொட்டி

அழகிய மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற நிலா முற்றத்திலே செங்குட்டுவன், அரசி வேண்மாளுடன் அமர்ந்து உமையொரு பாகனாய் இருந்து மர்தேவன் ஆடிய சாக்கையன் என்பவன் வாயிலாகக் கொடுகொட்டி ஆடலைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர் என்பதை,

“உமையவள் ஒரு திறன் ஆக ஓங்கிய
இமையவன் ஆடிய கொட்டிச் சேதம்
பாத்து - அரு நால் வகை மறையோர் பறையூர்ச்
கூத்தச் சாக்கையன் ஆடலின் மகிழ்ந்து” (நடுகல் காதை -74-77)

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் இந்த ஆடல் சிவபெருமான் முப்புரத்தை எரித்து வெற்றிக் களிப்பில் கைகொட்டி ஆடிய ஆடல் கொடுகொட்டியாகும். இதைச் சாக்கையன் என்னும் கூத்துக்கலைஞன் உமையொரு பாகனாக இருந்து ஆடினான் என்பதால், இந்த ஆட்டத்தை நிகழ்த்தும் கலைஞர்களுக்கும் தங்கள் உடலின் வலப்புறத்தை ஆட்டத்தை நிகழ்த்தும் கலைஞர்களுக்கும் தங்கள் உடலின் வலப்புறத்தை

ஆண் வடிவாகவும், இடப்புறத்தைப் பெண் வடிவாகவும் புனைந்து கொண்டு ஆடுவர் என்பது புலப்படுகிறது. அவ்வாறு ஆடும்பொழுது ஆண்வடிவாய்ப்புணையப்பட்ட வலப்புற அங்கங்கள் அசைய, இடப்புற அங்கங்கள் சற்றும் அசையாதபடி இவ்வாடல் நிகழும். சாக்கையன் ஆடிய அந்த ஆண் புனைவுப் பகுதியில் அப்போது அழகு நிலைபெற்ற சிவந்த திருவடியில் உள்ள தண்டை ஒலித்தது. செங்கையில் ஏந்திய பறை முழங்கியது. சிவந்த கண் ஆயிரமாயிரம் திருக்குறிப்புக்களைப் புலப்படுத்தியது. செஞ்சடையானது திசை எட்டும் அளந்தது. அதே வேளை பெண்புனைவுப் பகுதியில் சிலம்பு அசையவில்லை. தோள் வளை நடுங்கவில்லை. மேகலை ஒலிக்கவில்லை. நீண்ட குழையாகிய காதுணி அசையவில்லை. நீலமணி போன்ற கூந்தல் அவிழவில்லை.

இதனை,

“திரு நிலைச் சேவடிச் சிலம்பு வாய்புலம்பவும்
பரிதரு செங்கையில் படுபறை ஆர்ப்பவும்
செங்கண் ஆயிரம் திருக் குறிப்பு அருளவும்,
செஞ்சடை சென்று திசைமுகம் அலம்பவும்
பாடகம் பதையாது, குடகம் துளங்காது
மேகலை ஒலியாது, மென் முலை அசையாது
வார்குழை ஆடாது, மணிக் குழல் அலிழாது” (நடுகல் காதை 67-73)

என்ற வரிகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும் மாதவி கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், அல்லியம், மல்லாடல், துடிக்கூத்து, குடைக்கூத்து, குடக்கூத்து, பேடி ஆடல், மரக்கால் கூத்து, பாவைக்கூத்து, கடையம் போன்ற பதினொரு வகையான ஆடல்களை ஆடியதாகச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கிறது.

கந்துக வரி

கந்துகம் என்பது பந்து, வரி என்பது பாடலைக் குறிக்கிறது. எனவே இது பந்தாடுவோர் பாடும் பாடலாகும்.

பொன்னிறம் விளங்குகின்ற பூங்கொடி போன்றவளே! பொன்னால் செய்த மாலை ஒளி வீசி மின்னல் போல் திகழும் மேகலைகள் ஒலிக்க ஒலிக்க எங்கும் ஓடிப் பாண்டியன் வாழ்க! வாழ்க! என்று வாழ்த்திப் பந்தடித்து ஆடுவோமாக. இந்திரன் இட்ட மணி ஆரம் அணிந்த மார்பினனான பாண்டியன் வாழ்க! என்று வாழ்த்திப் பந்தடித்து ஆடுவோமாக எனப் பெண்கள் பந்து விளையாடிக் கொண்டே பாண்டிய மன்னனை வாழ்த்திப் பாடினர் என்பதை,

“பொன் இலங்கு பூங்கொடி! பொலம் செய் கோதை வில்லிட
மின் இலங்கு மேகலைகள் ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப எங்கணும்
தென்னன் வாழ்க! வாழ்க என்று சென்று பந்து அடித்துமே
தேவர் ஆர மார்பன் வாழ்க! என்று பந்து அடித்துமே”

(வாழ்த்துக்காதை -21)

என்ற வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

ஊசல்வரி

ஊசல் என்பதற்கு ஊஞ்சல் என்று பொருள். எனவே இப்பாடல் மகளிர் ஊஞ்சல் ஆடும்போது பாடும் பாடலாகும்.

வடங்களால் (கயிறு) கட்டப்பட்ட அழகிய ஊசலின் மீது ஏறி இருந்த தலைவியை, அவளுடனே இருக்கும் தோழியருள் ஒருத்தி தன் கையை உயர்த்தி, ஒற்றைத் தாளத்துடன் ஊசலை மேலே செலுத்தப் பகைவரது காவல் மரமான கடம்ப மரத்தினை வேரோடு வெட்டிச் சாய்த்த சேரனைப் புகழ்ந்து பரடுவோம். உள்ளங்கை அளவுகொண்ட பெரிய கண்கள் பிறழும்படி ஊசல் ஆடுவோம். வளைந்த வில்லின் இலச்சினையை இமயத்து நெற்றியில் பொறித்த அவ்வரசனின் புகழ்பாடி ஊசல் ஆடுவோம் எனவும், சேர மன்னரின் பல்வேறு பெருமைகளைக் கூறிப் பாடினர் என்பதை

“வடம் கொள் மணி ஊசல் மேல் இர்டு ஐயை
உடங்கு ஒருவர் கைநிமிர்த்து - ஆங்கு ஒற்றை மேல் ஊக்க
கடம்பு முதல் தடிந்த காவலனைப் பாடி
குடங்கை நெடுங் கண் பிறழ ஆடாமோ ஊசல்
கொடு வில் பொறி பாடி, ஆடாமோ ஊசல்”

(வாழ்த்துக்காதை -24)

என்ற வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

வள்ளைப்பாட்டு

வள்ளை -உலக்கை, மகளிர் உலக்கையால் பொருள்களைக் குற்றும் போது பாடுவது வள்ளைப் பாட்டாகும்.

“தீம் கரும்பு நல் உலக்கை ஆக, செழு முத்தம்
பூங் காஞ்சி நீழல் அலைப்பார் புகார் மகளிர்
ஆழிக் கொடித் திண் தேர்ச் செம்பியன் வம்பு அலர் தார்
பாழித் து வரைத்தோள் பாடலே பாடல்
பாவையார் ஆரிக்கும் பாடலே பாடல்”

(வாழ்த்துக்காதை -27)

என்பதில் இவிய கரும்பையே அழகிய உலக்கையாகக் கொண்டு, செழுமையான முத்துகளாகிய நெல்லை, அழகிய காஞ்சி மரத்து நிழலில்

நின்று குற்றுவர் புகார் நகரத்து மகளிர். அப்பொழுது அவர்கள் வலிய சக்கரத்தையும் கொடியையும் கொண்ட திண்ணிய தேருடைய சோழனின் விரிந்த, பெரிய மலை போன்ற, புதிதாக மலர்ந்த ஆத்தி மாலையைச் சூடிய தோளைப் புகழ்ந்து பாடுகின்ற பாடலே சிறந்த பாடலாகும். அம்மகளிர் ஆரவாரத்துடன் இசைக்கின்ற பாடலே சிறந்த பாடலாகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளதிலிருந்து பெண்கள் சோழ மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடியது புலனாகிறது. மேலும், சேர மன்னன், பாண்டி மன்னன் புகழையும் அவர்கள் நாட்டில் விளையும் விளைப் பொருட்களின் பெருமைகளையும் கூறி வள்ளைப்பாட்டு பாடியுள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

உழவர் பாட்டு

சங்க காலத்தில் வேளாண்மை மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளது. எனவே அதற்கு அடுத்த காலத்தில் எழுந்த சிலம்பும் வேளாண்மை குறித்த பல்வேறு தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது. உழவுத் தொழிலின் போது உழவர்கள் பாடும் பாடல் உழவர் பாட்டு ஆகும். உழத்தியர் வயல்களில் பூத்த களைச் செடிகளை நீக்கிவிட்டு நாற்று முடிகளைப் பகிர்ந்து அழுத்தி நடனார். அப்போது அவர்களுடைய தொடிவளைத் தோளிலும் மார்பிலும் சேற்றுத் துளிகள் படிந்தன. அந்தச் சேறாடிய கோலத்தோடு வீறுபெறத் தோன்றிய உழத்தியர் கள் உண்டு மகிழ்ந்தனர். அதனால் சிவந்த கண்களைக் கொண்ட அவர்கள் கொச்சை மொழிகளோடு இனிய புதுப்பாடல்களைக் களிப்போடு பாடி மகிழ்ந்தனர். இந்த ஒலி ஒரு புறம்,

பொன்னேர் பூட்டி நின்று நிலத்தை இரண்டாகப் பிளப்பவர் போல உழபவரின் ஏர்மங்கலப் பாட்டொலி ஒருபுறம்,

நெல்தானை அறுத்துக் குவித்து கடாவிட்டு மிதித்துப் பெற்ற நெல்லினை முறத்திலே ஏந்தித் தூற்றும் போது பாடுகின்ற முகவைப் பாட்டொலி ஒருபுறம் இருந்தது என்பதை,

“கடி மலர் களைந்து, முடி நாறு அழுத்தி
தொடி வளைத் தோளும் ஆகமும் தோய்ந்து
சேறு ஆடு கோலமொடு வீறு பெறத் தோன்றி

ஏரோடு நின்றோர் ஏர் மங்கலமும்” (நாடுகாண் காதை 127-135)

என்ற அடிகள் விளக்குவதைக் காணலாம். இதிலிருந்து உழவர்கள் தங்கள் உழவுத் தொழிலின் போது பல்வேறு பாடல்களைப் பாடியுள்ளது புலனாகிறது.

ஓவியக்கலை

சிலம்பு காலத்தில் ஓவியக்கலை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. நாட்டிய அரங்கில் ஓவியம் தீட்டப்பெற்ற வேலைப்பாடுடன் கூடிய மேல் விதானத்தை அமைத்தனர் என்பதை

“ஓவிய விதானத்து” (அரங்கேற்று காதை -11)

என்பதால் அறியலாம்.

இல்லற வாழ்வில் இன்பமாக ஈடுபட்ட கோவலன் கரும்பினையும், வல்லிக் கொடியினையும் கண்ணகியின் பெரிய தோளில் தொய்யிலாக எழுதினான் என்பதை,

“கரும்பும் வல்லியும் பெரும் தோள் எழுதி” (29-மனையறம் படுத்த காதை)

என்ற அடியால் அறிய முடிகிறது.

மணிமேகலையின் பாதங்கள் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசி அழகு செய்யப்படவில்லை என்பதை, “நிறம் கிளர் சேடி” (வரம் தரு காதை -19) என்பதால் அறிய முடிகிறது. இதிலிருந்து அழகிய வர்ணம் பூசுவதில் தொடங்கி பலவிதமான வகைகளில் ஓவியங்கள் தீட்டப்பெற்றதை அறிய முடிகிறது.

கட்டடக்கலை

சங்ககாலத்தில் மக்கள் பல்வேறு கலைகளில் சிறப்புற்றிருந்தனர் எனினும் கட்டடக்கலையில் மிகப்பெரிய வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் வானுயர்ந்த மாட மாளிகைகள் கட்டியிருந்தனர் என்பதை “இறை உயர் மாடம்” (நாடு காண் காதை -145) என்பதால் அறிய முடிகிறது.

எழுநிலை மாடத்தில் இடைநிலமாகிய நான்காம் மாடத்தில் மயனால் செய்தது போன்ற அழகிய கால்களையுடைய கட்டிலின் மீது அமர்ந்திருந்தனர் என்பதை

“மயன் விதித்தன்ன மணிக் கால் அமளிமிசை
நெடுநிலை மாடத்து இடைநிலத்து, இருந்துழி”

(மனையறம் படுத்த காதை 12-13)

என்ற வரிகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும் முத்து மணிகளால் ஒழுங்குபட அமைக்கப்பட்ட சிறுசிறு துளைகளையுடைய சாளரத்தை (சன்னல்) கண்ணகி திறந்தபொழுது அதன் வழியே நுழைந்த வண்டுகள் உட்புகுந்து உலவியது. இதனால் மிகுந்த இன்பம் கொண்ட கோவலனும், கண்ணகியும் மலரம்புகள் ஐந்தினைக் கொண்ட காமன் வீற்றிருக்கும் அழகிய நிலா மாடத்தை அடைந்தனர். இதனை,

“..... மணி நிரைத்து வகுத்த
கோலச் சாளரக் குறுங் கண் நுழைந்து
வண்டொடு புக்க மண வாய்த் தென்றல்
கண்டு மகிழ்வு எய்தி, காதலின் சிறந்து
விரை மலர் வாளியொடு வேனில் வீற்றிருக்கும்
நிரை நிலை மாடத்து அரமியம் ஏறி” (மனையறம் படுத்தகாதை 22-27)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன.

நிலவுப் பயனை அனுபவிப்பதற்குரிய உயர்ந்த நிலாமுற்றத்திலே
மாதவி தன் காதலனாகிய கோவலனுடன் ஊடியும், கூடியும் இன்பமாக
இருந்தாள். இதனை,

“நிலவுப் பயன் கொள்ளும் நெடு நிலா-முற்றத்து
கலவியும் புலவியும் காதலற்கு அளித்து”
(அந்தி மாலைச் சிறப்புச் செய் காதை 31-32)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

வேனில் காலத்திற்கென பள்ளியறைகள் இருந்தன என்பதை
“வேனில் -பள்ளி ஏறி” (வேனில் காதை-18) என்ற அடியால் அறியலாம்.
மேலும், கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் இளவேனில் காலத்திற்காக
அமைக்கப்பட்ட நிலா முற்றத்திற்குச் செல்லாது, குளிர் காலத்திற்காக
அமைந்த மாளிகையின் இடைப்பகுதியில் தங்கினர் என்பதை,

“வேனில் -பள்ளி மேவாது கழிந்து
கூதிர்ப் பள்ளிக் குறுங்கண் அடைத்து” (மேலது 60-61)

என்ற வரிகளால் காணக்கிடைக்கின்றன. மேற்கண்ட கருத்துக்கள்
லிருந்து சங்ககால மக்கள் பெரிய மாட மாளிகைகள் கட்டியிருந்தனர்
என்பதும், காற்றுப் புகுவதற்கு சன்னல்கள் அமைந்திருந்தனர் என்பதும்,
வேனில் காலத்திற்கு, குளிர் காலத்திற்கென பல்வேறு முறைகளில்
கட்டடங்களை அமைந்திருந்தது புலனாகிறது.

முடிவுரை

சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய துறவி இளங்கோவடிகள் தனது
காப்பியத்தில் அன்றைய காலகட்ட மக்களின் வாழ்க்கையில் மிளிர்ந்த
பல்வேறு கலைக்கூறுகளை சொல்லோவியமாகத் தீட்டியுள்ளார்
என்பதை அறியமுடிகிறது. மேலும், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி கண்டிராத
அந்தக் காலத்திலும் உயர்ந்த மாட மாளிகைகள், சிற்பத்திறன்கள்
கூத்துக்கலைகள் போன்றன நம் பழந்தமிழரின் அறிவுச் சிந்தனைக்கு ஓர்
மணிமகுடமாகும்.